

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O Jesu! min brudgom! livsaligste ven!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O Jesu! min brudgom! livsaligste ven!", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid80606/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*

Ved dig
Trøstig
Synden, plagen,
Døden, dragen,
Naar hand griner,
Jeg beleer og undertriner.

Nr. 172.

O JEsu! min brudgom! livsaligste ven!
Jeg veed nu ey hvor jeg for glæde skal hen,
Min nød er forsvunden,
Jeg haver dig funden,
Den lifligste time er kommen igien.

2. Jeg ligger ved JEsus hans bryster saa tæt,
Og bliver af kjerlighed drukken og mæt,

Nr. 172. FJ²⁻³. 1, 5: *lifligste* | *livsaligste* FJ²⁻³. 2, 1: *JEsus* | *JEsu* J²⁻³.

10, 10: *dragen* | *djævelen*, Joh. Åb. 12, 9. — 10, 11: *griner* | om håndlatter. — 10, 12: *undertriner* | jr. Rom. 16, 20.

Nr. 172. Oversættelse. O JEsu mein Erhüt'gung! wie ist mir so wuñd, forfatter 7, Schr. s. 308. Salmen har sit præg fra Højsangen. — 1, 3-5: Højs. 3, 1-4, hvor bruden genfinder brudgommen, der er bleven borte for hende. — V. 2: Brorsons gengivelse har her en hos ham usædvanlig smagløshed. Originalen lyder: Du hast mich, o Men! recht reichlich erquickt, Und an die trost-brüste der liebe gedrückt, Mich reichlich beschoncket, Mit wollust getränkct, Ja gützlich in himmlischer freude verzückt. — 2, 1-2: Forståelsen aflænger af, hvordan man opfatter ordet *bryster*. Det kan betyde en mands bryst, se Joh. Åb. 1, 13, hvor det i ældre oversættelser hedder: «Jeg så en lig et menneskes søn . . . ophunden omkring brysterne med et gyldene bælte». I så fald siger l. 1 blot — som fortsættelse af det foregående vers, — at bruden hviler ved brudgommens bryst, og l. 2 er et selvstændigt billede, hvad der kan stemme med, at Brorson har hentet det fra originalens første vers, der har linien: Dein liebe die tracht auch ganz truncken und voll. En anden mulighed er imidlertid, at *bryster* rummer tanken om at dte kjerlighed hos Jesus (P. Diderichsen). Denne forestilling finder vi i Joh. Ewalds ode «Følelser ved den hellige Nadvere», hvor der står om Jesus: «. . . det er hant selv, som nu kjerlig løfter sit bryst, holder det smilende TH min Læbe af Kion! Diende hænger jeg ved dets aabnede Væld, drikker et Svælg af Liv!» Originalens trost-brüste kunne måske peges i denne retning. Hos Brorson kan man jævnføre nr. 89, 12, hvor udtrykket dog er mere smindeligt og ikke knyttet til Jesus. Vælger man denne opfattelse, bliver billedet i l. 2 en videreførelse af billedet i l. 1.

Med honning og sukker
 For stelen hand klukker
 Og gjør mig mit hierte saa lystigt og let.

3. Jeg er nu ey mere, min kiereste! min,
 Jeg gandske, med alt det jeg haver, er din,
 Din kierligheds iver
 Mig fører og driver,
 Til hvad jeg skal gjøre, som kraftigste viin.

4. Hvad skjøtter jeg derom, at andre de leer,
 Og mine bekjendte mig sure anseer,
 Bort venner og frender,
 Som JEsu ey kiender,
 Vi kiende og derfor hverandre ey meer.

5. Men kommer, I fromme! med glædelig røst,
 Her har vi den kilde, som giver os lyst, 316
 Op lader os siunge
 Med hierte og tunge,
 At hiertet kand springe i alles vort bryst.

6. Din kierlighed haver mit hierte gjort saar,
 Hun tænder og brænder, som luer i blaar,
 Fortærer min jammer
 Med hedeste flammer,
 Og giver mig glæde, som ingen forstaaer.

7. Trods synden og døden og helvede med,
 At nogen nu skulde mig gjøre fortred,

3, 1: *kiereste*] *Kieriste F.* 4, 1: *leer*] *lee J. 7.* 4, 2: *anseer*] *anseer J. 7.*

2, 3-4: Der tænkes vel på en flaske, som man lader *italkke* for at gøre den søde drik endnu mere tillokkende. At tænke på hansen, som med sine kæk kalder på *kyllingerne* (QDS), kunne støttes ved henvisning til *M.* 23, 37; men det synes udelukket ved ordene: *med honning og sukker.* — 3, 1-2: *Højs.* 6, 3; 7, 10: *Jeg er min kjerestes,* jfr. *Isop.* 2, 16. — 4, 2: *mit sure anseer,* ser surt til mig. — 4, 3-5: *Lk.* 14, 26; 18, 29 *fig.* — 5, 2: *Joh.* 4, 14; 7, 37, måske *Højs.* 4, 15; *Jer.* 2, 13; *lyst*] *glæde.* — 5, 6: *af] så st. el. for st.* — 6, 1: *haver gjort saar*] *har såret,* til tænken jfr. *Højs.* 2, 5; 5, 8: *Jeg er syg af kjerlighed.* — 8, 2-4: *Højs.* 8, 6-7. — 6, 2: *han*] *kjerligheden.* — 7, 1-2: *trods*] *lige meget med;* at fortsætter *trods:* ikke tale om, at.

Er JESus mit hierte,
Hvad skulde mig smerte,
Hvad skulde mig gjøre bedrøvet og ræd?

8. Bort scepter og krone, I gielde ey meer!
Bort riigdommens prangen med glimrende leer!
Min riigdom og ære
Min JESus skal være,
Alt andet jeg ikkun for skygger anseer.

9. Naar skal jeg al verden dog sige god nat,
Mit hierte af livet er mere end sat,
Naar faaar jeg den glæde
For thronen at træde,
Dig evig at prise, min yndigste skat!

9. Om Taalmodighed.

Nr. 173.

Met. Fra Gud vil jeg ey vige etc.

Taalmodighed behøves,
Naar troc og haabet skal
Ved megen trængsel prøves
I denne jammerdal,
Du Guds udvalde flok!
Taalmodighed maa læres,
Om kronen der skal bæres,
Det kand ey siges nok.

2. Taalmodighed er ikke
For kiødet angennem.

Nr. 173. F173. 2, 2: Modet] kiødet F.

7, 3: *mit hierte]* måske = min kære eller mere mystisk som i nr. 30.5,7. —
8, 1: *I gielde ey meer]* i hae ingen værdi taaco. — 8, 2: *glimrende leer]* guld og
nædelstene. — 8, 5: *skygger]* om det, der svinder bort og opløser sig i intet, Joh
8, 9; 14, 2. — 9, 2: *sat]* mæt.

Nr. 173. Oversættelse. Gedult ist euch von nöhten. P. Gerhardt, Schr. s. 610. —
1, 1: Hebr. 10, 56 efter ældre oversættelser: »I have taalmodighed behov«. — 1, 7:
Joh. Ab. 2, 19; 3, 11, hvor ældre oversættelser havde »kronen« i stedet for »krone«;
der] i himlen. — 2, 2: *angennem]* behagelig.

g*